Ч. 15. Пятниця 20 січня (2 лютого) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На вчерашнім засіданю палати послів відповідав насамперед (о чім ми вже вчера подали звістку у „Вістях політичних“) управитель міністерства ґр. Ауерсперґ на кілька інтерпеляций в справі спору мотового з Сербією. Опісля відчитано численні інтерпеляциї, між иньшими інтерпеляцию пос. Брайтера в справі примінюваня закона о зборах в бобрецкім повіті; пос. Шалька в справі смерти калькулянтки почтової каси ощадности Ольги Ганель, котра занедужала оногди рано і через кілька годин позіставала без лікарскої помочи, бо старший контрольор і директор не дозволили завізвати лікаря і стацию ратункову.

Опісля розпочала ся дальша дискусия над континґентом рекрутів. Управитель міністерства справедливости Кляйн відпирав на основі актів закиди піднесені оногди против него пос. ґр. Штернберґом. Відтак промавляв пос. Ресель а по нім ґр. Дідушицкий, котрий сказав, що не забирав би голосу, як би не чутка, що Коло польске противне тому, щоби предложенє передавати без читаня комісиї войсковій. Бесідник заявив, що то неправда і що Коло польске позістає вірне своїй традициї, що державі, в котрій нарід польский знайшов охорону, треба все дати, що потрібне для єї биту. Також і сим разом Коло польске без взгляду на свої відносини до теперішного правительства буде голосувати за континґентом рекрутів.

На внесенє пос. Поповичі замкнено дискусию над сим предметом і вибрано ґенеральних бесідників послів Тіттінґера „за“ і Малíка „против“. Ґен. бесідник „против“ п. Малíк заявив, що Німці мусять голосувати против предложеня, доки правительство веде політику гнету Німців. Дальше звертав увагу на то, що члени цісарского дому побирають пенсиї, котрі всї разом виносять річно чверть міліона. Наконець висказав переконанє, що треба виступити против всяких концесий народних в армії. Ґен. бесідник „за“ пос. Тіттінґер висказав ся за предложенєм, бо Австрия мусить стояти на рівни з другими державами.

Опісля наступив ряд фактичних спростовань. Пос. ґр. Штернберґ заявив, що в виду доказів управителя міністерства справедливости Кляйна, відкликує піднесені против него закиди. — Пос. др. Опидо простував оногдашні виводи о. Шайхера, звертаючи увагу на то, що долїшно-австрийскі лікарі наміряють страйкувати не яко лікарі, але яко громадскі і краєві функционарі. Порівнанє о. Шайхера лікарів з гробарами було невідповідне; відповіднійша була би може тота назва для иньших рук, котрі з людскої смерти тягнуть більші зиски. Яко лікар мусить він виступити енерґічно против такого понижуваня свого стану.

Відтак передано предложенє о континґенті рекрутів і палата приступила до дискусиї над звітом комісиї суспільно-політичної о обезпеченю урядників приватних. По обширнім рефераті пос. Мархета заявив пос. Шрамек, що витає з радостию сю справу яко важну реформу суспільну. Опісля відрочено засїданє до нині.

Конець одного цїсарства.

(І.) Підчас коли увага цілої Европи звернена була на революцию в Росиї, коли західні держави европейскі спорили о Марокко і приготовляли ся до конференциї в Альґесірас, коли в Австро Угорщині угорска криза не давала спокою а в самій Австриї виринула гадка реформи виборчої і всїм завернула голову: там на далекім Всході, що наробив цілому сьвітови так великої несподіванки, довершив ся тихцем упадок одного цісарства. Самостійне до недавна цісарство Корея перейшло фактично під па-

З американьского житя.

(З німецкого — Генр. Урбана).

III.

З літ практики Боба Бублєса.

(Дальше).

Замітка де Копа навела мене на одну ґеніяльну гадку. Наближав ся день уродин моєї дівчини, а я не мав гроший, аби їй зробити який дарунок. Скоро я лиш упорав ся з роботою, поїхав стрімголов до редакциї „Обсерватора“ і предложив їм історию з Брунгільдою яко найновійшу сензацию дня. Редакция з радостию згодила ся. Я сів і написав палку статю під заголовком: „Брунгільда на военній виправі“. Під тим яко другу напись: „Погром меблів і редакторів“. Пригадуєте собі може ту історию? Добре — отже коли статя була готова, дістав я двайцять долярів. За десять долярів купив я щось моїй дівчині, десять долярів задержав для себе. Коли де Копе перечитав справозданє в „Обсерваторі“, желав авторови холери, війни, джуми і трясці.

— То розголосила Брунгільда! — сказав Їдко.

Від того часу ненавидів Ваґнера. На мене не мав ні найменшого підозріня, ха, ха! Чорт знає, як оно відтак видало ся. Але одного дня звав він вже весь і взяв мене на сповідь.

— Я знаю також — сказав мені — що ви за то підле зрадженє редакцийної тайни дістали двайцять долярів, як і за те, що ви мене, вашого добродія крім того ще й висьміяли в статї. Отже я був до якоїсь міри вашим співробітником в згаданій статї. Длятого ви мені винні з тих гроший що найменше пять долярів. То прилично з моєї сторони, правда? А щоби вам було вигіднійше, відтягну вам то при найблизшій тиждневій виплаті.

Ви сьмієте ся, але для мене було тоді пять долярів маєтком і тому я єму відновів:

— Добре, коли конче мусите, пане де Копе, та сховайте собі тих пять долярів. Але на мої дальші услуги вже не числіть. Мені і так вже за богато того вічного страху перед буками. Для мене буде найбільшою приємностию, коли сам себе викину найблизшої суботи — задля ріжнородности!

І я так зробив. Але тепер мушу іти дальше. Кельнер — рахунок!

IV.

Бублєс заручений.

Мій приятель Боб Бублєс, справоздавець із „Щоденної свиставки“, ніколи не любив поетів. Він, практичний ґазетяр, що глядів на річи, як они суть, а відтак просто пером так сказатиб фотоґрафував, не мав ніякого зрозуміня для поетичного прикрашуваня. Але від часу історії з Дорою Поттер просто ненавидить поетів. Бо в цілім нещастю завинив після єго думки поет Крен.

Зачало ся цілком невинно, так само як огонь в Чікаґо і прочі голосні нещасні пригоди. Одного з тих обридливих, вогких, липких днів, які кождий мешканець Ню-Йорку проклинає, сидів Бублєс в ресторациї „Маєр і Маєр“ і їв сніданє. Правда, не їв, бо справоздавці не їдять а ковтають, позаяк все боять ся, що десь могло би щось стати ся, при чім би они не були.

— А, Бублєс — як ся маєте? — відозвав ся нагле якийсь голос. — Позволите?

І поет Крен сїв при тім самім столі. Він саме дістав за якусь поезию від одного книгаря десять долярів і задумував справити собі за те якесь ліпше сніданє. Бублєс усьміхнув ся напів солодко, напів кисло і сказав, що дуже тішить ся, що побачив Крена.

— Ви якось в лихім настрою, любий Бублєс?

— До чорта — з такою погодою. І нічого нового, ні раз нічо. Коли так дальше піде, то велю украсти якій звістній артистці диляманти, а відтак напишу о тім статю.

— А чомуж не виїдете де на село, друже? Возьміть на чотирнайцять днів відпустку і їдьте зі мною. Я їду до Мамаронеґ в горах Шевенґунк. Ах — коби ви то побачили.

І заїдаючи печену курку з компотом почав описувати Бублєсови приємности Мамаронеґу в спосіб, в який лиш поет уміє. Бублєсови здавало ся, що чує як дерева шумлять і птиці співають і носом чув пахучий, здоровий гірский воздух.

— Властиво — сказав Бублєс, мішаючи ложочкою каву — ви добре говорите. То вже

новане Японії. Навіть история упадку сего цісарства дістала ся лиш случайно до публичної відомости, а она яко остаточний вислід російско-японьскої війни досить важна, щоби єї послухати. Корейска ґазета „Ванґ Сунґ Шімбун“ подала була з початком грудня обширну звістку о упадку корейскої держави. Японьска полиция в Сеули сконфіскувала була згадану ґазету, але трохи за пізно, бо вже богато примірників було розійшло ся, заким японьский цензор довідав ся о змісті. Редактора тої ґазети, Корейця, замкнули до вязниці і він може ще й нині покутує за свій патріотизм, але зміст єго статиї дістав ся майже в дословнім перекладі й до европейских ґазет та й ми тепер єго тут подаємо:

„Коли недавно тому розійшла ся була чутка, що маркі Іто приїде до Кореї, то наш обманений нарід говорив однодушно, що то він той чоловік, котрий буде одвічальний за тревалість дружби трох країв на далекім Всході: Японії, Хіни і Кореї. В тім переконаню, що єго гостина має ту одиноку ціль предложити пляни для удержаня непарушимости і независимости Кореї, витав єго цілий наш нарід дуже сердечно від побережа аж до самої столиці.

„Але ах! Як то трудно справи сего сьвіта наперед добре осудити. Без попередного остереженя предложено цісареви письмо з пятьма артикулами. Ми пізнали тоді, як ми дуже обманули ся о ціли гостини маркіза Іто. Наш цісар не хотів згодити ся на ті предложеня і можна було справедливо гадати, що маркіз Іто відступить від своїх заходів і верне домів. Деж там! Але мiністри нашого правительства, що гірші як свині і пси, гонять лиш за почестями і користями і застрашені пустими погрозами та дрожачи на цілім тілі, були готові стати ся зрадниками свого краю та віддати зрадою независимість народу, що тревала через 4000 літ, та честь династиї, що панувала через 500 літ, і права та свободи 20 міліонів жителів.

„Ми не хочемо тут нападати на Паік Чи Сун (міністра справ заграничних) ані на других міністрів, по котрих не можна було нічого ліпшого сподівати ся, бо они не богато ліпші від скотини; але що нам думати про першого міністра, шефа кабінету, котрий спершу ставив опір предложеням маркіза Іто а робив то лиш задля пустої формальности, щоби збільшити свою повагу в народі. Чи може він тепер тоту угоду відкликати та чи не міг би увільнити сьвіт від своєї особи? Як же він буде тепер міг колись знову явити ся перед цісарем, як зможе він 20 міліонам своїх земляків подивити ся в очи? Щож нам з того житя? Ми стали невільниками другого народу, а дух нашого народу, що віяв в нім через 4000 літ від часів Гун Куна і Кія, знищений одної ночи.

„Відручне письмо японьского цісаря, яке маркі Іто привіз нашому цісареви, зазначує, що того надзвичайного посла вислано для удержаня мира на далекім Всході, длятого сподівали ся, що корейский цісар згодить ся на постанови і що можна буде з ним порозуміти ся. Наконець сказано там, що Японія мусить скріпити оборонний стан Кореї і ручить за безпечність цісарского дому. Дня 15 падолиста о 3 год. по полудни, коли цісар приймив маркіза Іто на авдиєнциї, прийшов був з ним Кокоду, товмач японьского посольства, котрий говорить плавно по корейски, і Пак Вонґ Ву, віце-міністер цісарского дому і приятель Японців, котрий говорить добре по японьски. Оба тоті мужі поставили цісареви слідуючі предложеня: 1) Заграничний уряд в Сеули має бути знесений, а дипльоматичні справи Кореї мають бути передані в японьскі руки в Токіо. — 2) Для Кореї мають бути іменовані японьскі ґубернатори, котрі перей-муть також дотеперішні справи японьских консулів.“

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї.

На оногдашнім засіданю ческого клюбу подав др. Пацак до відомости, що з краю наспіла до клюбу велика маса петиций жадаючих, щоби клюб старав ся конче о заведенє загального, рівного, безпосередного і тайного права виборчого. Лиш одна петиция з повіта Зенфтенберґ має 2747 підписів. Ухвалено старати ся о то, щоби закон о обезпеченю приватних урядників був як найскорше залагоджений.

В полудневославяньскім союзі проявило ся велике невдоволенє іззанаміреного розділу мандатів в Стириї і Каринтиї; ухвалено отже поробити енерґічні кроки у бар. Ґавча і ґр. Біляндт-Райдта. В справі сербско-болгарскої униї митової і вийшовшого з того конфлікту з Сербією постановлено не ставити в палаті пильного внесеня, бо вна слідок замкненя границї ціна худоби в краю пішла в гору.

Виконуючий комітет мадярскої коаліциї виготовив вже відповідь на цісарске послание а ґр. Андраші повезе єї до Відня. Яка єсть тота відповідь і як Монарх єї прийме, годі знати; але то можна бодай сказати, що тепер ще більше, як по приїзді ґр. Андрашого з Відня, удержуєсь чутка, що остаточно прийде до мира межи коаліциєю а Короною. Здає ся також, що коаліция остаточно взяла на розум і уступила, а коли все ще гороїжить ся, то лиш длятого, щоби не показати того публично, що то она мусїла уступити. Як іменно тепер доносять з Будапешту, то в непорозуміннях межи Короною а коаліциєю справа команди в армії не грає вже тепер ніякої ролі. Корона не лиш відмавляє заведеня у войску мадярскої команди, але також жадає, щоби верховні права Цісаря були принимані так, як то установляє угода з 1867. Корона не хоче позволити на обмеженє своєї власти зі сторони парляменту. Давнїйше було би неможливо вести переговори на тій основі, отже очевидно зі сторони коаліциї проявила ся охота до згоди.

З Москви доносять: В сїчни застановлено в 20 росийских містах видавництво 80 часописий та арештовано 60 редакторів і журналістів. В 62 округах заведено военний стан, в 18 округах стан скріпленої охрани а в 23 стан незвичайної охрани. — До „Русск. Слова“ доносять з Тирасполя про таку подію: Селяни з Афинївки не дали властям адміністрацийним арештувати війта і 9 селян, обжалованих о то, що належали до селяньского союза. Висланий на поміч відділ войска стріляв до селян і убив чотирох мужчин та одну женщину і зранив 19 мужчин і 2 женщини. Розрухи однак на тім не скінчили ся і на поміч полициї вислано ще пів шкадрони драґонів. — В Гомли вибухли були дня 28 січня в кількох місцях нараз огні, але їх угашено. Доми підпалено з мести за убите урядника полицийного і з роз-

---

таки відміна і чоловік набирає нових сил. Отже я беру відпустку і їду з вами. Можемо разом їздити, рибу ловити, возити ся човнами — лише не писати поезий! То собі випрошую!

Редактор „Щоденної свиставки“ радо уділив Бублєсови жаданої відпустки. Два дни опісля сидів поет і справоздавець в Мамаронеґ в малім біленькім готели з зеленими віконницями і червоним дахом. В готели було лиш мало людий, між ними молодша дама, Дора Поттер, мала, але жива двайцятькілька-літна вдовичка, що заєдно усьміхала ся і заєдно вишивала краватку для котрогось з нежонатих мужчин. То була єї приємність. Коли Крен і Бублєс записали ся в готели до книги, появила ся жива Дора у портиєра і заглянула до книжки, як они називали ся, звідки приїхали і що они були. Она причувала, що буде могла обох молодців записати на свою лїсту тих, котрих обдаровувала краватками.

— Писателї — сказала до себе з одушевленем. — Знаменито.

Она мала слабість до таких людий. Они видавались їй незвичайно займавими, бо писали о любови, обіймах і поцілуях. І чи то був Бублєс з „Щоденної свиставки“, той славний Бублєс, що доверишив нечуваних журналістичних геройств? Той, що був чотирнайцять днів фіякерским візником, аби відтак описати свої пригоди з гістьми? Той, що конче хотів дістати у Вандербільта комнату на ніч і сніданє, за що єго відтак замкнено в домі божевільних, а він описав відтак житє і звичаї в тім шпитали? Той, що услугував Падеревскому в готели яко кельнер і написав про те незвичайно гумористичну статю?

Так, то був той сам. Той малий чоловічок з червоним волосєм і рябий на лици, то був ославлений, великий Бублєс. Від тепер мала она лише одно бажанє, а то аби того малого чоловіка близше пізнати і вишити для него шовкову краватку. Нагода лучила ся вже на слідуючий день, коли він вийшов на веранду. Він вічливо здоймив малу сиву шапочку, в котрій виглядав так сьмішно і глянувши на зелені гори і синє небо, замітив:

— Пречудний ранок!

Слово по слові розпочала ся розмова. Она призналa ся, що дуже тішить ся, що пізнала єго. Він поглянув на неї своїми хитрими очками з боку і усьміхнув ся. Вже на слідуючий день запросив він єї разом з Креном на прогульку, а третого дня почала она вишивати для него краватку. Крен був одушевлений Дорою. Між тим як Дора вишивала для Бубеса краватку, написав Крен в єї честь стишок, в котрім славив він єї яко Венеру з краватками.

— Бублєс — сказав він, коли они раз вечером ішли через тихе село — лучає ся вам прекрасна нагода. Така хороша дівчина і гроші має і вісім тисяч долярів річної ренти. Она сказала мені то в найбільший тайні.

— От, дурниці! — відповів Бублєс. — Мені женити ся!

Але він при тім усьміхнув ся, як той, що лиш про око боронить ся і погладив з вдоволенєм краватку від Дори... Чорт знає, що з ним діяло ся. Він був цілком иншим чоловіком в тих зелених горах. Они виливали на него успокоююча і лагідно. Настроювали єго майже поетично. Почав Крена зачислювати до людий, чого перше з поетами ніколи не робив. Любував ся разом з Дорою кудкудакаючими курми і золотим заходом сонця. Сїдав з нею по затишних місцях, де журчали потоки по скалах і каміню. І коли она тут своїми білими ручками завязувала єму краватку, то він сидів тихо і був би з вдоволеня муркотів як гладжений кіт. Він навіть годив ся, аби єму відчитувати деякі з Кренових поезий і они єму подобали ся. Одушевленє Крена для Дори ставало чим раз більше і він вкінци сказав Бублєсови:

— Бублєс, беріть єї!

Він повтаряв то чим раз частїйше, як Като про збуренє Картаґіни.

(Дальше буде).

дразненя против революціонїстів. В кількох домах настали вибухи а з декотрих кидано бомби на полїцию. Полїция відповідала на то кулями і зранила 10 людий а 1 убила.

Новинки.

Львів, дня 1-го лютого 1906.

— **Дрібні вісти.** Новоіменований директор гіпотечного відділу галицкої каси щадничої, др. Фердинанд Квятковский, обіймив вчера своє урядоване. — Міжнародна вистава буде отворена дня 18 цьвітня с. р. в Медиолянї.

— **Вісти з півн. Америки.** О. Л. Левицкий почав видавати в Новім Йорку місячну духовну часопись для Русинів п. з.: „Пастир“. — В Вінніпезї відограно в другий день Рідзвяних сьвят штуку „Правда все горою“. — В Брамфільдї основано дівочу читальню п. н.: „Народна Самопоміч“, в якій заведено курс науки для безграмотних. — О. Павло Тимкевич, парох в Йонкерс, тяжко занедужав і находить ся тепер в шпиталі.

— **За участь в демонстрациї.** Перед звичайним трибуналом у Львові відбула ся онодги розправа против чотирох участників демонстрациї по вічи в честь Хмельницкого. Розправу против обжалованого Ів. Цапяка відложив трибунал на пізнїйше по переслуханю кількох сьвідків, поданих обжалованим на розправі. З прочих трех обжалованих, Жука засуджено за пияньство (его арештовано в пянім станї) на шість тиждпїв арешту, Петра Маштaлїра за публичне насильство на шість тиждпїв тяжкої вязницї з постом що тиждня, а Йосифа Бендера за проступок збіговиська на 7 днів строгого арешту.

— **Обманьство у віденьскій почтовій касї щадничій.** На телеграфічне поручене віденьскої полїциї арештовано в Оломуци учителя Ернеста Верару, підозріного о участь в звістнім обманьстві у віденьскій почтовій касї щадничій.

— **Мясо з провінциї.** В січни довезено на торги у Львові 38.469 клгр. мяса з провінциї, а то 17.053 кг. воловини, 4.522 кг. телятини і 16.894 кг. вепровини. Пересїчний денний довіз виносив 1.282 кг., отже в порівнаню з груднем зменшив ся; причиною того були по части сьвята, а також збільшаючий ся щоденно попит на кіньске мясо.

— **Джума близько российскої границї.** В Персиї, в віддаленю лише 130 верст від российскої границї, появила ся джума. Консуль із Сеістану донїс, що то бубонна джума легких. Полковник Черпозубов, перебуваючий в Персиї, телеграфічно повідомив начальника штабу кавказкого округа, що джума ширить ся з Сеістану на всї сторони. Начальник Закаспійского краю звернув ся до міністра внутрішних справ, щоби так само, як то було в 1898 роцї, ввести против джуми подвійний кордонний ланцух вздовж границї від Персиї.

— **Загадочна справа.** Власти митові в Ню-Йорку відкрили на пароходї „Фінлянд“, котрий онодги приїхав з Амстердаму, укриті межи подвійним дном в куфрі якогось подорожного австрийскі цінні папери вартости около 20 тисячів фунтів (пів міліона корон). Коли іменно урядник митовий переводив ревізию пакунків якогось еміґранта, що називав себе Гайцлером, добачило его вправне око, що куфер має подвійне дно. Підозріне показало ся оправданим, бо коли урядники митові розбили подвійне дно, знайшли там сховані цінні папери австрийскі. Найбільше був здивований чи може лиш удавав здивованого Гайцлер, котрий тепер випирає ся того, мов би то его був куфер і каже, що то підчас подорожи на мори якийсь другий подорожний підсунув ему свій куфер дуже подібний до его власного.

— **Відрізувач кіс.** Від падолиста минувшого року був в Берлинї пострахом тамошних молодих женщин і панночок якийсь чоловік, котрий на спосіб хіньских боксерів підходив тихцем з заду і відрізував їм на улици красші їх коси. Довгий час не можна було вислідити, хто то робить, аж дня 29 січня недалеко тамошної опери прихоплено вечером якогось панича, котрий як-раз відрізував косу якійсь панночцї. Показало ся, що то був студент берлиньскої політехніки Роберт С., син поважаної родини з Гамбурґа, котрий признав ся на полїциї, що відрізував коси лиш длятого, що они ему дуже сподобали ся. При ревізиї в его помешканю знайдено 31 кіс і кілька жмутків жіночих кучериків.

— **Підозріні дорогоцїнности.** В Кракові арештовано нинї якогось Шльому Розкошнїкова, при котрім знайдено дуже богато дорогоцїнностий, як: золоті годинники, брошї з брилянтами і рубінами, ковтки, коралї і т. п., а крім того книжочку краківскої каси ощадности на 2300 К і готівку 150 К. Розкошнїков каже, що походить з іркутскої ґуберниї, що набув тоті предмети на лїцитациї в заставничім заведеню в Лодзї і приїхав до Кракова, щоби тут їх продати. Єсть підозрінє, що тоті дорогоцїнности походять з рабунку.

† **Померли:** О. Йосиф Плошевский, сьвященик-ювілат, парох в Залужи, ольховецкого деканата, перемискої епархії дня 28 січня в 82-ім роцї житя і 57-ім сьвященьства; — Л. Г. Стороженко, вислужений професор всесьвітної лїтератури в московскім университетї, Українець, родом з лохвицкого повіта, полтавскої ґуберниї, дня 26 січня, в Москві, в 69-ім роцї житя; — Апольонія Кабаровска, жена емеритованого учителя, дня 29 с. м. в Золочеві, в 64. роцї житя.

Телеґрами.

Відень 1 лютого. На нинїшнім засїданю палати послів вела ся дальше дискусия над проектом закона о обезпеченю урядників приватних, а міністер справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдт заявив що правительство противить ся вотум меншости, бо оно входить вже в рами загального обезпеченя на старість і на случай нездібности до працї.

Відень 1 лютого. Є. В. Цїсар надав від'їздаючому з Відня японьскому послови Макіно велику ленту ордера Леопольда.

Білград 1 лютого. Вість одної з віденьских часописий о відкликаню сербского посла дра Вуїча з Відня єсть безосновна.

Льондон 1 лютого. Times доносить, що марокканьске войско з двома пушками відплило на пароходї з призначенем до борби з повстанцями. По дорозї забере поміч.

Токіо 1 лютого. (Б. Райтера). Цїсар жертвував для населеня навіщеного язвою голоду 50.000 єнів. Після послїдних вістий число осіб, котрим грозить смерть голодова, виносить майже міліон.

Риґа 1 лютого, Онодги вечером з вікон одного дому острілювано через годину кінну полїцию, причім одного полїцияна зранено на смерть. З улици острілювано бюра полїциї.

Париж 1 лютого. З Альжеру доносять, що на полудневій границї Оранії і Марокка прийшло межи племенем Буамана, котре забрало 1000 верблюдів, а француским войском до борби. По обох сторонах єсть богато убитих і ранених.

Тифліс 1 лютого. Цар в телеґрамі до намістника приказав дати димісию кутаїскому ґубернаторови Старосольскому і віце-ґубернаторови Кіпиідзе. По переведеню слїдства і установленю вини обох справа буде передана сенатови в цїли їх укараня.

Курс львівский.

Дня 31-го січня 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	552·—	562·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот $4^1/_2$%	100·60	101·30
$4^1/_2$% листи застав. Банку краев.	101·30	—·—
4% листи застав. Банку краев.	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4%	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·—	99·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	100·80	101·50
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	98·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	52·—	54·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	33·10	35·10
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский)	57·—	63·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский)	25·25	27·25
Joszif 4 кор. (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·49	2·51
100 марок німецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).